

Șoptitorii

Labirintul celor pierduți și găsiți

Jordan Lees

Traducere din limba engleză de Roxana Mirică

Cuprins

1. Crăpătura din perete.....	12
2. Băiatul din librărie.....	30
3. Supărarea lui Benjamiah.....	46
4. Pasărea din noapte	54
5. Maimuța din toiul nopții	64
6. Ușa imposibilă	76
7. Casa Spânzuraților	98
8. Cealaltă librărie.....	108
9. Băiatul care a fost luat	132
10. Livada Fumegândă	160
11. Pădurea Șoaptelor.....	188
12. Indiciile lui Edwid.....	220
13. În Magimmaculum	246
14. Casa Cartografilor.....	276
15. Corbul.....	306
16. Străinul din fântână	332
17. Podul pe Jumătate Căzut	356
18. Centrul labirintului.....	376
19. Cel de-al doispzezecea mag	398
20. Adevărul despre Pacoste	428
21. Acasă.....	454
Mulțumiri	467
Despre autor	470

Locuri
neexplorate

Aici
chei?

Râul Smeath

Dulciurile
domnișoarei
Bliss

Pădurea
Afundată

Piața

Casa
Spânzuraților

Statuia lui
Mildred
Fogge

Aici
pod?

Strada
Rădăcinoșilor

(Strada asta
era aici??)

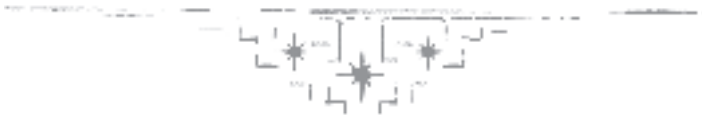
Locuri
neexplorate

Către
locuința noastră

*Păpușarul va veni atunci când se va naște un copil.
Va lua nou-născutul într-o cameră, unde nimeni, nici
măcar părinții, nu vor avea voie să intre. Vor fi aprinse
lumânări, lumânări cu un miros dulce și sălbatic, ca și
cum ar fi dintr-o altă lume. Cei care ascultă la ușă îl
vor auzi pe păpușar șoptind cuvinte ciudate și tremurâ-
toare. Se spune că, în timp ce creează păpușa, păpușarul
modelează sufletul copilului.*

O SCURTĂ ISTORIE A WREATHENWOLD-ULUI
ARHIDIAC COLLUM WOLFSDAUGHTER

CAPITOLUL UNU

Crăpătura din perete

Totul a început cu crăpătura din perete. Edwid Cotton o descoperise într-o dimineață în peretele dormitorului său. Avea cam treizeci de centimetri lungime, ca un zâmbet subțire și negru în piatra palidă. Probabil că se întâmplase cândva pe timp de noapte, deși exact felul în care s-a întâmplat rămânea un mister pentru Edwid.

Din start era ceva sinistru în legătură cu această crăpătură din perete. Privind înăuntru, Edwid putea să vadă doar întuneric, de parcă peretele ar fi fost gol.

Aerul rece se strecura afară, mirosind a praf. Și mai straniu, era sigur că putea auzi o șoptă ușoară din interior. Tremurând, Edwid respinse acest fapt drept o fantezie a imaginației lui.

Convins că Hansel l-ar învinui, Edwid se hotărî s-o acopere. Era deja pe lista neagră a tatălui său și nu voia să înrăutățească lucrurile. Schițe pe pergament ale unor Cartografi celebri acopereau pereții, așa că era destul de simplu să mute una dintre ele și să ascundă fisura. În momentul în care o acoperi, camera parcă se încălzi, starea de spirit a lui Edwid se îmbunătăți și orice gând legat de șoptele din interiorul peretelui fuse pus pe seama fanteziilor copilărești.

Nu se întâmplară prea multe în acea zi sau în noaptea care a urmat. Edwid dormi liniștit, visând la aventurile pe care spera să le aibă în viitor.

Când se trezi a doua zi de dimineață, crăpătura din perete revenise.

Schița care o acoperea era ruptă pe mijloc și prin ea se putea vedea din nou fisura. Bucăți și fâșii de pergament căzuseră pe podea, iar Edwid auzi din nou aceeași șoptă, slabă și amenințătoare, însoțită de un râs subțire. Se aplecă și ascultă.

— Ce ai spus? șuieră el, apropiindu-și urechea de fisură.

Dar tot ce auzea era un amestec de șușoteli, ca un suvoi de voci discrete.

— Ce? șopti din nou.

— Cu cine vorbești? se auzi o altă voce.

Edwid se trase înapoi. Elizabella, sora lui geamănă, stătea în pragul ușii cu mâinile în șold și cu privirea încruntată. Fiecare era oglinda celuilalt: părul deschis la culoare, fața rotundă, nasul ascuțit și împrășcat cu pistrui. Aveau aceeași înălțime și aceeași statură zveltă. Chiar și mișcărilor lor erau aceleași, săltând de colo-colo ca niște vulpi neastâmpărate.

— Cu nimeni, spuse Edwid, încrucișându-și brațele.

Se sprijini de perete, acoperind crăpătura. Privirea Elizabellei deveni mai tăioasă.

Nu demult, i-ar fi spus surorii sale despre crăpătura din perete. Ar fi investigat-o împreună, ar fi conceput teorii, ar fi râs, s-ar fi certat și ar fi creat o poveste comună având crăpătura misterioasă în centrul ei. Așa fuseseră ei întotdeauna — ca un copil și reflecția lui, până la ultimul pistrui.

Acum lucrurile erau diferite. Între ei apăruse o distanță, iar vina îi aparținea lui Edwid.

O expresie de suferință flutură peste fața Elizabellei. O simți și Edwid, dar niciunul nu o puse în cuvinte. Elizabella dădu din umeri, plecând apoi cu pași apăsați.

Câteva momente mai târziu, ușa dormitorului ei se trânti.

Inundat de o stare familiară de tristețe, Edwid se întoarse la crăpătura din perete.

— Uite ce-ai făcut acum, spuse încet. Deja mă urăște.

Șoaptele răsunau ca niște greieri printr-o iarbă înaltă.

— Câte unul pe rând, spuse Edwid.

În mod remarcabil, o voce se ridică deasupra celorlalte.

— Este vina ta, îi spuse vocea.

Edwid tresări și se retrase din fața peretelui. Inima îi bătea cu putere. Treptat, își găsi curajul să se apropie din nou.

— Cine ești? întrebă el.

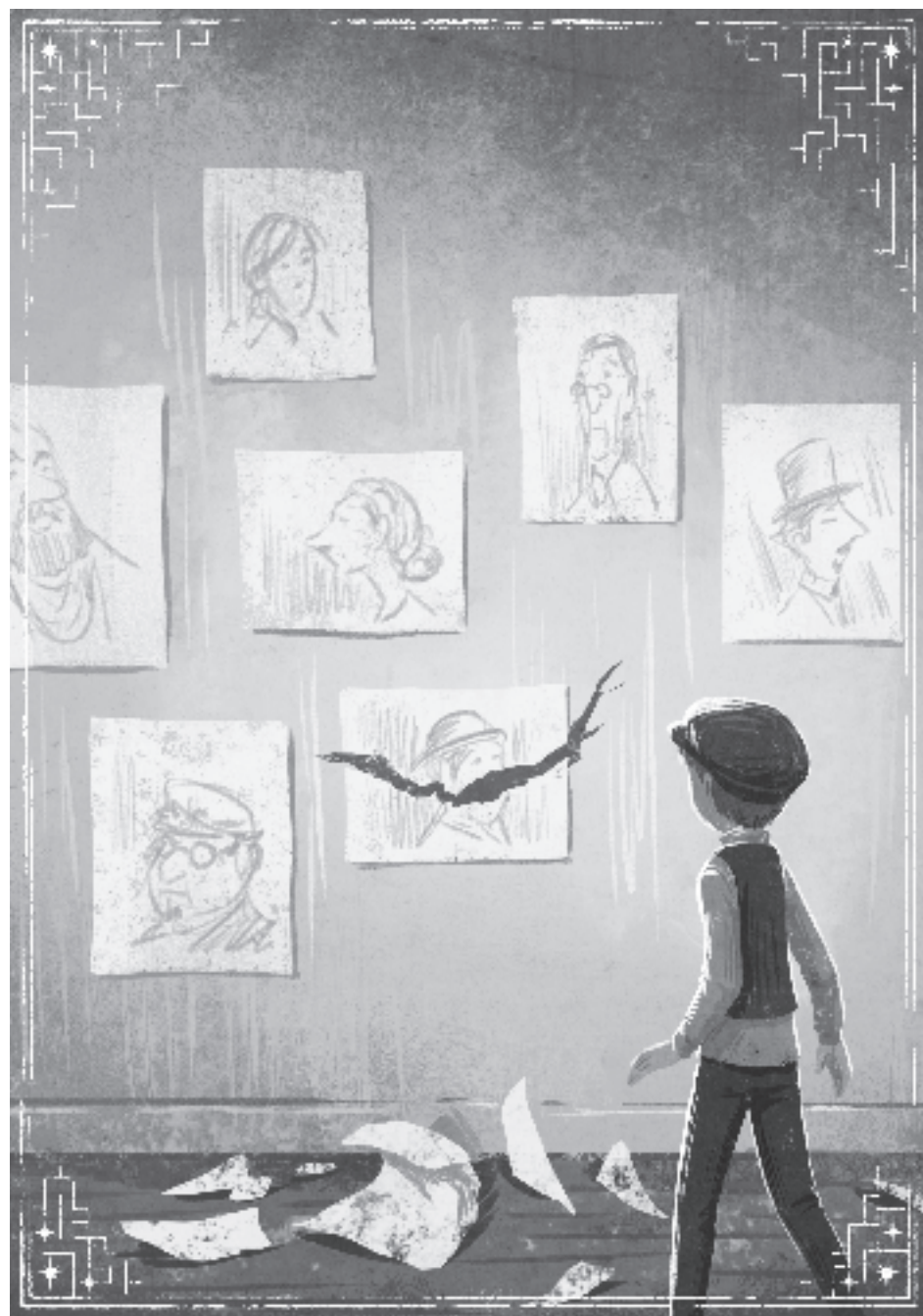
— Nimeni, răspunse șoapta.

— Toată lumea e cineva, zise Edwid.

— Am fost cineva, răspunse vocea. Apoi am fost prins aici și forțat să trăiesc pentru totdeauna în pereții din Wreathenwold. Fără să dorm vreodată, fără să mănânc vreodată, incapabil să mor și incapabil să evaderez. Asta mă face să fiu nimeni.

— Nu pare că ai fi nimeni, spuse Edwid.

— Ești foarte amabil.

— Trebuie să fie groaznic, șopti Edwid. Te pot ajuta în vreun fel?

— Știam că ești un băiat bun, Edwid, spuse vocea. De-asta îmi place să fiu aici, în peretele dormitorului tău. Ar putea exista un mod de a mă scoate, dar nu aș vrea să te pui în pericol pentru un nimeni bătrân ca mine. Nu, mai bine mă lași aici.

— Vreau să te ajut, îi spuse Edwid.

— Chiar ai face asta pentru mine? replică șoapta.

— De ce nu?

— Nu aș putea să te las să faci asta.

Trecură un minut sau două, timp în care Edwid discută cu crăpătura din perete până când, în cele din urmă, o convinse să-i accepte ajutorul. Un mic suspin marcă sfârșitul dezbaterii.

— Ești un băiat bun, Edwid Cotton, îi spuse vocea. Ai auzit de Olfred Wicker?

Edwid auzise. Olfred Wicker era un autor pentru copii care scrisese seria despre Jamima Cleaves. Jamima era o detectivă de doisprezece ani care rezolva mistere magice cu ajutorul păpușii ei, iar cărțile cu ea erau printre cele mai populare în Wreathenwold. Elizabetha le adora. Și Edwid le iubise cândva — era un alt lucru pe care el și Elizabetha obișnuiau să-l împărtășească și care acum părea a fi pierdut.

— Ei bine, Olfred Wicker a fost cel care m-a pus aici, a spus vocea.

Edwid rămase uluit. Întrebă de ce.

— Mă întristează să îți spun asta, spuse vocea din perete, dar Olfred Wicker este cel mai mizerabil impostor. A furat de la altcineva fiecare intrigă din cărțile cu Jamima Cleaves. După ce fură ideile cuiva, îl aruncă pe respectivul în pereții din Wreathenwold pentru ca nimeni să nu-l expună vreodată. Ai crede că de la mine a furat ideile pentru *Jamima Cleaves și circul sufletelor ascunse* și pentru *Jamima Cleaves și efigia ucigașă*? Apoi m-a închis aici, ca nimeni să nu știe vreodată!

— Dar asta e ridicol! a spus Edwid.

— Știam că nu vei crede, spuse vocea din perete, pe un ton trist. Nimeni nu ar crede. Asta i-am spus ticălosului când m-a închis cu forța în această închisoare mizerabilă, dar nu m-a ascultat.

Era o poveste nebunească, dar Edwid credea că vocea din perete părea foarte sinceră. În orice caz, de ce ar fi mințit în legătură cu așa ceva?

— Cum te pot ajuta? întrebă el.

— Ei bine, ar trebui să mergi acasă la Olfred Wicker.

— Și acolo ce să cauți? continuă Edwid.

— Cheia cu care să mă eliberezi, îi spuse vocea. Mă voi întâlni acolo cu tine și împreună o putem găsi.

Nesigur cu privire la felul în care o fisură din perete s-ar putea deplasa, cu atât mai puțin să se întâlnească cu cineva în altă parte, Edwid începu să-și pregătească lucrurile. Își puse în traistă un mic binoclu fisurat, carnetul ponosit cu hărți eronate și ultimii bani de buzunar. Își împachetă și un schimb de haine, basca lui preferată, mâncată de molii, și un titirez — un cadou de Midsommer oferit de Elizabella — care avea să-i amintească de casă, de tatăl său, Hansel, și în special de Elizabella, cea mai bună prietenă a lui.

Escapada urma să fie cea mai mare provocare. Hansel îl supraveghea foarte atent pe Edwid. Din fericire, Hansel avea o slăbiciune pentru consumul de sirop de mac în încăperea de alături, după ce Edwid și Elizabella mergeau la culcare. Siropul de mac, făcut strict pentru adulți, era un lichid limpede care scotea fum când era turnat și care odată le arsese nările gemenilor când încercaseră să-l inspire. După al treilea pahar, Hansel avea obiceiul să adoarmă lângă foc. Aceasta ar fi fost cea mai bună șansă a lui Edwid.

Problema reală era Elizabella. Era mai vigilentă și semnificativ mai deșteaptă decât Hansel și Edwid la un loc. Elizabella îl urmărea pe Edwid de la distanță, cu colțul ochiului, plină de neîncredere și vigilentă ca un vultur, monitorizându-l în timp ce se preocupa de

alte lucruri. Indiferent de cât de precaut trebuia să fie cu Hansel, Edwid avea nevoie de dublă precauție în preajma Elizabellei.

Noaptea veni, iar Edwid se prefăcu că merge la culcare. Curând după aceea, prin peretele comun o auzi pe Elizabella suflând în lampa cu ulei. O oră mai târziu, Hansel merse agale de-a lungul coridorului și deschise cu un scârțâit ușa lui Edwid. Mulțumit de faptul că fiul lui dormea, Hansel o verifică și pe Elizabella înainte de a se întoarce cu pași târșâiți pe hol, luându-și paharul de sirop de mac și așezându-se confortabil în salonașul său.

Edwid aștepta răbdător. Casa era liniștită. În cele din urmă, după ceea ce păruse o eternitate, veni semnalul: primul sforăit al lui Hansel. Edwid se îmbrăcă în liniște, își luă traista, își legă păpușa de șold și se strecură prin casă fără zgomot. Ajunse până în fața ușii principale.

— Unde crezi că pleci?

Edwid se răsuci. Elizabella stătea acolo, cu pumnii strânși și cu ochii strălucitori, fixați pe el.

— Du-te înapoi în pat, îi spuse Edwid.

— Unde te duci? îl întrebă insistent Elizabella.

— Am ceva ce trebuie să fac, spuse el. Du-te înapoi în pat. O să fiu acasă în curând, promit.

— Vin și eu cu tine.